

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa E. Ł.
przeciwko A. Ł.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 maja 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3. przyznaje adw. M.M. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w [...]) kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁸ § 1 k.p.c.). Wymienione kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

Skarżący jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. to jest oczywistą zasadność skargi.

Oczywista zasadność skargi, jak wyjaśniono w orzecznictwie, to stan sprawy wskazujący, że zaskarżone orzeczenie zapadło z rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym już tylko przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych badań lub dociekań. Chodzi, więc o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie ma podstaw do przyjęcia, że taka sytuacja miała miejsce w sprawie niniejszej. Podkreślić przy tym trzeba, że rzeczą skarżącego jest dowieść oczywistej zasadności skargi przez wykazanie elementarnego naruszenia przepisów prawa, a nie, jak to czyni skarżący, wskazywanie, że sąd, w jego ocenie, nie odniósł się do niektórych (bez wskazania, o jakie chodzi) zarzutów apelacji oraz, że nie zbadał należycie pewnych okoliczności, które są okolicznościami faktycznymi. Prawdliwość ustaleń faktycznych sprawy dokonanych przez sąd, niezależnie od tego, czy skarżący uważa je za prawidłowo ustalone czy nie, uchyla się spod kontroli Sądu Najwyższego (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Skarżący nie zdołał wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy. Z tych też przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą - zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. - Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. oceniając, że szczególne okoliczności sprawy nie uzasadniają obciążania powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

O kosztach należnych pełnomocnikowi powoda ustanowionemu z urzędu orzeczono na podstawie § 6 pkt 6 w związku z § 13 ust. 4 pkt 1 i § 19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).